

gjorde det, fordi man ansaa det for det Nærmeste, og fordi man gik ud fra, at paa et saa tidlig Stadium af Voets Behandling kunde det have sine Vanskeligheder at tage Hensyn til Fordringsernes Størelse, og man gjorde det fremfor Al den Gang, fordi man slet ikke tænkte sig, at de Misbrug skulde kunne indtræde, som senere ere indtraadte som en Følge af denne Bestemmelse. Jeg mener, at det ikke godt kan beskrives, at der er indtraadt Misbrug som Følge af denne Bestemmelse. Jeg kan for det Første ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at det dog virkelig maa kaldes Misbrug, at Intriger af den Art, som her vitterlig ere øvede i saa stort Omfang, overhovedet kunne finde Sted. Det er meget demoraliserende for Sagsførerstanden, og det er ikke Staten ligegyldig, om Sagsførerstanden demoraliseres, og hele dens Standpunkt synker. Altsaa allerede den Omstændighed, at Sagsførerstanden ikke godt kan taale noget Saadant, moralsk talt, er en Ting, som gjør, at det maa betegnes som et Misbrug; men dernæst tror jeg ogsaa, at det er et Misbrug i den Forstand, at det virkelig har Indflydelse paa Voernes Behandling, og i den Henseende vil jeg gjøre den samme Bemærkning, som det ærede kongevalgte Medlem, der nys havde Ordet, idet jeg tror, at den nuværende Ringens Tilstand i høj Grad faktisk leder til, at Fallenten er den, der bestemmer Kurators Valg. Det er ikke i sin Orden og har aldrig været Konkurslovens Mening. Alt, hvad man kan sige, og som kan klinge ganske godt theoretisk, om, at de smaa Fordringer for de mindre Bemidlede ere lige saa vigtige som de store Fordringer for de store, kan være godt nok, men faktisk og praktisk er alligevel Tilfældet dette, at disse smaa Kreditorer bryde sig ikke stort om det Hele. Det er ingen vanskelig Sag for den Sagsfører, der vil sætte sig i Bevægelse og rende omkring til dem, at faae dem til at samtykke i at stemme paa ham. Det er en Gang saaledes, at Fordringshavere af denne Klasse, som for Resten ikke behøve at være ubemidlede, thi det kan være Detaillister, Haandværkere o. s. v., som aldeles ikke kunne kaldes ubemidlede eller i mindste Maade behøve at henregnes til denne Klasse — at disse Folk, siger jeg, som kun have smaa Fordringer i Voet, ikke bryde sig stort om, og at det heller ikke er deres Lid og Leilighed at følge Voets Beaadling med videre Interesse. De give ikke Møde paa Skiftesamlinger eller ved saadanne Leiligheder, det gjøre de ikke. Det kan ikke nytte, at man siger, at for disse Smaafolk ere deres Fordringer ligesaa vigtige som de store Fordringer for de Store. Faktum er, at de ikke bryde sig om at komme til Skiftesamlinger, at de slet ikke tage sig af Voets Behandling. Derfor er det vist, at den, der hos Fallenten hurtig kan faae Underretning om, hvilke Kreditorer der findes, kan faae dem til at samtykke i at vælge ham; thi de vælge ligesaa gjerne ham som enhver Anden,

der kommer til dem. Derimod stiller det sig anderledes med de store Fordringshavere i et Vo. De tage ikke Sagen paa den Maade, de ville se sig bedre for, og deres Fordrings Størelse gjør ogsaa, at de følge Voets Behandling helt igjennem med meget større Interesse. Derfor tror jeg, at man med Sandhed kan sige, at Misbrug ere flydte af den hidtil gjældende Regel, baade i den Retning, at den har tjent til at udsprede et vist demoraliserende Moment iblandt Sagsførerne, og ogsaa i den Henseende, at den har haft den skadelige Indflydelse, at Fallenten i de fleste Tilfælde, i alt Fald i alt for mange Tilfælde, har faaet en alt for stor Indflydelse paa Spørgsmaalet om, hvem der vælges til Kurator i Voet. Med Hensyn til, hvad der blev udtalt af æret Landssthingsmand overfor mig (Brach), at det var en alt for stor Myndighed, Skifteretten havde, idet den saaledes uden Grundes Afgivelse og uden Appel kan forkaste Valget af Kurator, skal jeg bemærke, at det er ingen ny Bestemmelse i dette Lovforslag; den hidrører fra Konkursloven og er kun kommen med i dette Lovforslag for Sammenhængens Skyld, fordi man har ment, at i Stedet for at sige, at der kan gjøres den og den Forandring i Lovforslaget, var det bedre, for at bevare Enheden i det store Lovarbejde, at give en hel ny Paragraf. Derved er der kommet Noget med, som ikke er Gjenstand for Forandring, men kun er det Gamle, og dertil hører denne Ret for Skifteforvalteren til at forkaste den valgte Kurator. Bestemmelsen derom blev i sin Tid indsat i Konkursloven med vel beraad Gu, og jeg tror ogsaa, at man i det Hele maa finde, at det ikke bør eller godt kan være anderledes. At Skifteforvalteren ikke skal være nødt til at motivere sin Bægring, tror jeg, man maa finde i enhver Henseende rigtigt. Dersom man vilde forlange en Motivering af ham, i hvilken han altsaa ikke kunde sige Andet, end hvad han ligefrem juridisk kunde bevise, saa vilde Bestemmelsen slet ikke opfylde sin Hensigt, som er, at Skifteforvalteren skal have en rent diskretionær Myndighed. Vilde man binde ham paa den antydede Maade, saa vilde man til Skade for Sagen kun komme derhen, at han i de færreste Tilfælde eller næsten aldrig benyttede sin Myndighed, og det kan ikke anses rigtigt. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Refurs eller Appel gjælder nøjagtigt, hvad jeg nys anførte, idet Refurs ikke godt kan tænkes, uden at Grunde maa fordes. En rent skjønsmæssig Afgjørelse, som man ikke behøver at motivere med Grunde, kan ikke godt være Gjenstand for Refurs eller Appel. Dertil kommer den Betragtning, at, naar der skulde være Tale om Indankning for en højere Autoritet af Skifterettens Afgjørelse, maatte det nærmest være en Appel, og naar en saadan sandt Sted, vilde jo den første Del af Voets Behandling være forbi, inden den overordnede Rets Afgjørelse faldt, saa at i de fleste Til-